Fenerli Hikâye Kitabı
Yavuz DEMİRKIRAN

Fenerli Hikâye Kitabı

Yavuz DEMİRKIRAN

Yumuşak bir yaz gecesi, Mira tavan arasında eski bir fener buldu. Tozlu ve çöküktü ama ovunca içinden Luna adında minik, altın renkli bir ruh çıktı. Luna'nın bedeni sıcak bal gibi parlıyor, alev gibi saçları gülümserken titreşiyordu. Belindeki minik kitap tılsımlarından oluşan halka hafifçe şıngırdıyordu. Mira şaşkınlıkla nefesini tuttu. 'Sen büyülüsün!' diye fısıldadı.

Luna havada döndü, arkasında ışıltılar bıraktı. 'Ben bir hikâye kitabı feneri ruhuyum,' dedi. 'Bir hikâye anlattığında, resimlerini parlatabilirim.' Mira'nın gözleri kocaman açıldı. Hikâyeleri her şeyden çok severdi. Arkadaşları Theo ve Pip'i gece macerasına davet etmeye koştu. 'En sevdiğiniz kitapları getirin!' diye seslendi, gümüş yıldız tokaları parıldıyordu.

Önce Theo geldi, bez çantasını sımsıkı tutuyordu. Ejderha yamalı yeşil kapüşonlusunu ve yuvarlak gözlüklerini takmıştı. Tavşan Pip arkasından zıplayarak geldi, minik mavi atkısı dalgalanıyordu. 'Sürpriz ne?' diye sordu Theo, dişi eksik gülümsemesiyle. Mira onları arka bahçeye götürdü; Luna fenerin yanında süzülüyordu. 'Bu gece hikâyeler anlatacağız,' dedi Mira. 'Ve Luna onları canlandıracak!'

Luna daha da parladı. 'Başlayalım,' dedi. Mira derin bir nefes aldı ve başladı. 'Bir zamanlar cesur bir kız ormanda gizli bir kapı bulmuş.' O konuşurken fener titredi ve havada kıvrılmış meşe bir kapının resmi belirdi. Çocuklar şaşkınlıkla nefesini tuttu. 'Tıpkı bir film gibi!' diye bağırdı Theo. Pip'in burnu seğirdi. Kapı ışıkta gıcırdayarak açıldı ve parlayan mantarlardan bir patika göründü.

Theo yerinden fırladı. 'Sıra bende!' Çantasından bir kitap çıkardı. 'Bu, karanlıktan korkan bir ejderha hakkında.' Kitabı açtı ve Luna'nın ışığı döndü. Titreyen küçük yeşil bir ejderhanın resmi belirdi. Theo komik, cıvık bir sesle konuştu: 'Eyvah, ne kadar karanlık!' Çocuklar güldü. Işıktaki ejderha minik bir duman halkası üfledi ve bir mantarın altına saklandı.

Mira sırıttı. 'Ejderhayı cesur yapalım!' Ejderhanın ışığını paylaşan bir ateş böceğiyle tanıştığını anlattı. O konuşurken resim değişti: ejderha ve ateş böceği birlikte uçtu, ormanı aydınlattı. Luna'nın ışığı daha da ısındı. 'Hayal gücü beni parlatır,' dedi. Pip sevinçle bir daire çizerek zıpladı. Resimdeki ejderha mutlulukla kükredi ve çocuklar alkışladı.

Pip, Theo'nun bacağını dürttü. 'Pip bir hikâye istiyor,' dedi Theo. 'Bir yıldız bulan tavşan nasıl?' diye önerdi Mira. Theo başını salladı ve başladı. 'Bir gece küçük bir tavşan gökyüzünden bir yıldızın düştüğünü görmüş.' Fenerin ışığında Pip'e benzeyen bir tavşanın resmi belirdi, parıldayan bir yıldızın peşinden koşuyordu. Yıldız bir böğürtlen çalısına kondu ve tavşan onu arkadaşlarıyla paylaştı. Pip'in kulakları dikleşti.

Resimler havada dans etti, yumuşakça parladı. Luna'nın kitap tılsımları ışıldadı. 'Her hikâye yeni bir tılsım ekler,' diye açıkladı. Çocuklar halkasına minik bir ejderha tılsımı, bir yıldız tılsımı ve bir tavşan tılsımının katıldığını gördü. 'Vay canına!' dedi Mira. 'Hikâyelerimiz senin bir parçan oluyor.' Theo gözlüklerini düzeltti. 'Yüz hikâye anlatalım!' diye sevindi. Pip mutlulukla ayağını yere vurdu.

Sırayla anlattılar. Mira, yüksek bir kuleden bir kediyi kurtaran cesur bir şövalyeyi anlattı. Fener, sarmal merdivenden tırmanan parlak bir şövalye gösterdi. Theo, gezegenlerin yanından hızla geçen bir uzay gemisini anlattı. Resimde gülümseyen yüzlü bir roket göründü. Pip, o kadar büyüyen ve aya değen bir havucun hikâyesini canlandırdı; çocuklar bu komik resme kıkırdadı.

Gece koyulaştıkça fener daha da parladı. 'Hikâyeler karanlığı aydınlatır,' dedi Luna. Çocuklar artık etraflarındaki gölgelerin dostça geldiğini fark etti. 'Birlikte bir hikâye anlatalım,' diye önerdi Mira. 'Arkadaşlar hakkında bir hikâye.' Theo başını salladı. 'Bir ejderha, bir tavşan ve cesur bir kızla!' Pip burnunu kıpırdattı. Birbirlerine sokuldular ve Luna'nın ışığı onları sıcak bir battaniye gibi sardı.

Aniden fener titredi. Luna'nın ışığı söndü. 'Eyvah,' diye fısıldadı. 'Parlamaya devam etmek için daha çok hayal gücüne ihtiyacım var.' Çocuklar birbirine baktı. 'Bunu yapabiliriz!' dedi Mira. 'Şimdiye kadarki en muhteşem hikâyeyi hayal edelim.' Theo gözlerini kapadı. 'Gökkuşağı ateşi püskürten bir ejderha!' diye bağırdı. Fener cızırdadı, sonra minik bir gökkuşağı belirdi. 'Daha!' diye bağırdı Mira.

Pip, Mira'nın kucağına zıpladı ve onu dürttü. 'Uçabilen bir tavşan!' diye ekledi. Fener yine titredi ve kelebek kanatlı uçan bir tavşanın resmi belirdi. Theo güldü. 'Ve ay ile konuşan, yıldız tokalı bir kız!' Fener alevlendi. Luna'nın alev saçları dans etti. 'Devam edin!' diye teşvik etti. Çocuklar fikirler haykırdı: şekerden bir kale, limonatalı bir nehir, yıldızları havada çeviren dost canlısı bir dev.

Fener her zamankinden daha parlak parladı. Bahçe resimlerle doldu: bir şeker kalesi, limonatalı bir nehir, parıldayan yıldızları havaya atan bir dev. Luna'nın kitap tılsımları neşeyle şıngırdadı. 'Başardınız!' diye sevindi. 'Hayal gücünüz çok güçlü.' Çocuklar sevinçle bağırdı ve sarıldı. Pip mutlu bir zıplama yaptı. 'Feneri yeniden mutlu ettik,' dedi Mira. Theo sırıttı. 'Ve en güzel hikâyeyi yaptık!'

Luna aşağı süzüldü ve her çocuğun alnına bir ışıltıyla dokundu. 'Sizde hikâye armağanı var,' dedi. 'Kelimelerin karanlığı aydınlatabileceğini asla unutmayın.' Fenerin ışığı yumuşak, sıcak ve sabit bir parıltıya dönüştü. 'Geri gelecek misin?' diye sordu Mira. 'Ne zaman hikâye anlatsanız,' diye söz verdi Luna. 'Burada olacağım.' Çocuklar başlarını salladı, kalpleri huzurla doldu.

Gece ilerleyince çocuklar Luna'ya iyi geceler diledi. 'Büyü için teşekkürler,' dedi Theo. Pip burnunu kıpırdattı. Luna gülümsedi. 'Hikâyeleriniz için teşekkürler.' Fenerin içinde kayboldu; fener artık Mira'nın verandasında yumuşakça parlıyordu. 'Yarın aynı saatte?' diye sordu Mira. 'Evet!' diye sevindi Theo ve Pip. Yıldızların altında eve yürüdüler, içleri sıcacık ve mutluydu.

Mira fenerin yanına oturdu, ışığı hafifçe titreşiyordu. Paylaştıkları bütün hikâyeleri düşündü. Fener, okumayı büyülü bir maceraya dönüştürmüştü. Hikâyelerin ve hayal gücünün en karanlık geceyi aydınlatabileceğini ve arkadaşları birbirine daha da yakınlaştırabileceğini biliyordu. Bir esneyişle, 'İyi geceler, Luna,' diye fısıldadı. Fener bir kez daha parladı, sonra söndü ve bir sonraki hikâyeyi bekledi.